

Glömskan kapitel 17

Lauren släppte loss Victorias händer. Armarna kändes som en konstig blandning av gele och bly. Hon försökte skaka loss spänningen i lederna. Så nonschalant hon kunde lät hon blicken svepa över omgivningen, ifall flykt möjlighet skulle finnas ville hon vara förberedd. Inte för en sekund trodde hon att hon skulle komma levande ur det här, människan hade för tusan haft i hjäl sin egen bror.

Dörren till det lilla huset öppnades försiktigt på glänt. När Victoria såg vem det var började hon må illa. Sjuksköterskans grå lockar spretade åt alla håll, det var tydligt att hon blivit väckt av deras ankomst. "Vad gör hon här" muttrade sköterskan och blängde på Victoria. Lauren knep ihop ögonen och stirrade på den gamla kvinnan. "Marcie, du får betalt för att utföra det jobb, du har bott gratis här i snart 20 år och du ska inte ifrågasätta mig." Hon puttade Victoria i ryggen och fräste "Gå in nu, efter idag kommer du lämna pappa ifred ditt jäkla luder"

Victoria kände paniken brinna i hennes inre. Lauren skulle skjuta henna och begrava henne ute på heden bakanför den lilla stugan... hon såg det framför sig. Ingen skulle någonsin veta vad som hänt, ingen skulle någonsin sörja på hennes grav. Med all sin kraft spjärnade hon emot "Nej nej nej nej nej" "Tvinga mig inte göra dig illa" den svala metallen från Laurens pistol smekte mot Victorias nacke och allt motstånd rann av henne. Även om hon visste att hon skulle dö snart, så var snart bättre än nu.

"Vafan Nathan jag är väl ingen javla James Bond heller" Paul Simmons var inte den som blev orolig i första hand, men nu var han orolig. Å ena sidan för sin vänns förstånd å andra sidan ifall det han berättat var sant. "Nä, men vi har varit vänner jämt och jag litar på dig, i detta sammanhang behöver jag någon som jag litar på, för i sanningens namn Paul... jag är förbannat rädd" De följdes nerför trappen mot parkeringen och när dom var 50 meter från den svarta Jaguaren blinkade det till och ett svagt klickande deklarerade att dörrarna låsts upp. "Dessutom har du bättre bil än mig" Nathan försökte flina men det såg mer ut som en grimas. "Var ska vi då" suckade vännen och vred igång sin två veckor gamla bil "Marcus Lexington bor i utkanten av The Valley jag har adressen här" Nathan vecklade ut en gul post its lapp han haft i fickan. "High Valley road" Bilen gled smidigt ut från parkeringen och lämnade ett par tonåringar gapandes av facination bakom sig. "Marcus Lexington" Paul sög på underläppen "Det är den där stöten som säljer software och sånt va?" Nathan nickade. "Han är kompis med farsan, vi var där på fest för ett par år sedan när han just gift om sig, jag tror jag hittar utan problem"

Nathan vred häftigt på huvudet för att iaktta sin vän

"Hans fru" en uppskattade vissling "En pärla"

"Jag vet...tro mig jag vet"

Marcus smög. Han borde inte behöva smyga omkring i den blöta jorden på sin egen mark, men han smög och suckade irriterat för sig själv när leran utan tvekan förstörde hans handgjorda italienska skor. Här han nått fram till mindre än 100 meter från stugan stannade han av och granskade scenariot. Laurens bil stod parkerad tvärs över den lilla gårdsplanen. Dörren var stängd, fönsterluckorna likaså. Det gjorde först och främst att han inte kunde se dem... men också att de förmodligen inte kunde se honom.

Han ogillade stugan, det hade han alltid gjort. Barndomsminnen då han tvingades träffa sin syster gav honom en bitter smak av galla i munnen. Redan när hon var 5 år hade hon försökt strypa honom, han mindes det inte själv, men han hade hört det berättas. När hon var 10 hade hon försökt sätta eld på den ståtliga herrgård som nu var hans hem. Människan, måhända var hon hans syster, var helt jäkla galen, och han hade önskat att hon kunde försvinna från jordens yta, Cornelia Lexington, hade hon bara varit normal hade hon ägt allt han idag ägde. Han hatade henne och att nu åter stå vid den gamla jaktstugan gav honom kalla kårar.

Med försiktiga steg smög han i trädens skugga. Stannade upp. Lyssnade. Endast ett par skators gälla läten slog håll på den tryckande tystnaden. Han satte sig på huk och lyssnade ännu en gång innan han satte av mot dotterns bil. Där stannade han upp igen. Lyssnade. Från stugan hördes ingenting. Han drog fram sitt vapen. Granskade det. Kollade upp att det var ordentligt laddat och rusade så kvickt iväg mot dörren. Han lade örat mot det tjocka vitmålade träet. Han hörde röster. Lauren grälade med sjuksköterskan. Han kunde inte höra vad som sades, men dom var inte ense. Han drog in ett djupt andetag och släppte ut det pysande genom näsan. Med ett häftigt ryck slet han upp dörren.

Förvånade och chockade vändes tre bleka ansikten mot honom.

"Goddag mina damer"

Lättnaden sköljde över Victoria. Marcus skulle hjälpa henne ur den här soppan. Hon tog ett steg mot honom men han vred pistolen mot henne

"Stanna där Tory"

Hon flämtade till, hade hela världen blivit galna?

"Så Lauren, du har vetat vart min fru varit ... exakt hur länge?"

Dottern flyttade blicken från fadern och stirrade envist ner i golvet.

"Svara mig Lauren HUR LÄNGE" hans röst var gäll och hård.

"I över fem månader" Lauren skämdes. Hur kunde situationen barkat iväg på det här viset?

"I fem förbannade månader har du låtit mig våndas, Helvete Lauren jag litade på dig"

Till Victorias stora förvåning började Lauren snyfta.

\\"Hon var inte bra för dig pappa, hon var bara en enkel lycksökerska\\"

\\"Du avgör inte vad som är bra för mig\\" aldrig förr hade hon hört sin makes röst så gäll. Vreden och hysterien blandades med något hon bara kunde tolka som total galenskap. \\"Varför tog du henne hit Lauren, du vet ju att Cornelia är sjuk\\"

Cornelia... sjuksköterskan hette Marcie, vem var Cornelia? Victoria lät blicken söka i mörkret, men såg ingen annan än de som hon med alltför klar tydlighet visste var i rummet. Det fanns ett par stängda dörrar, kanske Cornelia fanns där bakom, kanske hon skulle märka att saker höll på barka iväg och ringa polisen. Ett litet hopp tändes inom Victoria och hon kände sig vaken och beredd och på samma stund hörde hon något som skulle komma att förändra hennes liv för alltid....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten